

vibere, hvad jeg troer, han ved nærmere Overveielse vil erkjende for ønskeligt, da skulde dette bestaae i at skaffe en kongelig Tilladelse til, at denne Menighed blev et anerkjendt Samfund, og saa maatte han lade det beroe paa, hvad der hyderligere træffer sig, om dette er tilstrækkeligt, eller ikke. Saalænge der ingen Indsigelse stete mod Tilstrækkeligheden af denne Tilladelse, vilde Sagen jo være fyldestgjort, og hvis der kom Indsigelse derimod, saa var Dieblirket kommet til at forelægge en Lov, som da kun kom til at omfatte de borgerlige Forhold; men den ærede Minister behøver ikke at værne om denne Menighed, der er andre Myndigheder i Staten, som skulde værne om den. Jeg troer altsaa, at denne Fremgangsmaade vilde være den rette, og jeg skal sige den ærede Minister, hvorfor jeg troer det. Saalænge vi ere paa den Bane, som vi nu ere komne ind paa, og saalænge som Folketirken omfatter den langt overveieende Deel af Indvaanerne her i Landet, vil det være det Rette, saalidt som muligt at tvinge Folk over paa det Gebeet, hvor de maae stille sig ud fra Folketirken og overgive Afgjørelsen af de borgerlige Forhold til den borgerlige Myndighed. Hvad vil blive Tilfældet, dersom den ærede Minister holder den Erklæring tilbage, som har været forberedt og nu kunde være afgiven? Da vil det her omhandlede Troessamfundets Medlemmer tage det borgerlige Egtteskab som det, de i Almindelighed søge, og bagefter vilde de indsigne det borgerlige Egtteskab og tegne Indsignelsen paa Vielsesbeviset; saaledes vil den Art Vielsesbeviser blive. Dette vil give et overordentlig brugbart Exempel til, efterhaanden at gjøre alle Handlinger af den Art til borgerlige Handlinger og siden søge et eller andet Sted hen, naar man ønsker det, for tilige at faae den kirkelige Indsignelse og tegne den paa det samme Beviis. Jeg troer, at den ærede Minister ved en saadan Omsorg for Folketirken fordærver Sagen for den; jeg troer, at han ikke lægger Mærke til, at indenfor Folketirkens Grændser blive for Dieblirket disse

Handlinger alene udførte af Præsten, fordi han er lønnet Embedsmand her i Landet og indbefatter i sin Person baade den borgerlige og kirkelige Embedsmand. Det er som Magistratsperson han fører Tilsyn med Kirkebøgerne og Risterne, og en Indsignelse i Kirken er en Handling ved Siden deraf; men disse Handlinger gaae ikke op i hinanden, det ligger ikke i Grundlovens Natur, de ere kun hinanden fideordnede. Den ærede Minister vil ogsaa see, at det er deraf det kommer, at naar man her i Landet taler om at indvie Præster, som ikke have Sogne, saa bliver det altid et Spørgsmaal, hvorledes man skal bære sig ad med Kirkebøgerne, thi dersom Tilsynet med dem stod i Forbindelse med den egentlige kirkelige Indsignelse, vilde man aldeles ikke spørge derom; men da den ene Side af Sagen er reent civil og den anden reent kirkelig, saa falde de kun sammen, hvor en Mand er beskikket til Embedsmand i et vist Sogn, saa at han tillige i en vis Retning er Magistratsperson med det Samme han er Geistlig. Jeg troer altsaa, at naar den ærede Minister nøie overveier Sagen, saa vil han finde, at han har betraadt et Omraade, som han egentlig gjør Uret i at betræde, hvor han knapt er berettiget til at sætte sin Fod, nemlig Ideen om Dissenterloven, og saa er han meget tilbage fra det, der aabenbart er hans Pligt, hvilket er, ligesaafuldt offentlig som skriftligt at erkjende om dette Samfund, at det har de Egenheder, som kræves i Grundloven, for at det kan blive anerkjendt; isald han altsaa ikke selv vil fremme Anerkjendelsen, saa overlad det til os Andre at gjøre det, saa vil sandsynligviis næste Gang vi komme sammen En eller Anden indbringe et Lovforslag om denne Sag. Nu er jo hans Mening den, at man ved at bringe Lovforslaget ind ikke er sikker paa at møde den Anerkjendelse, som er nødvendig fra det Standpunkt, jeg her flere Gange har nævnt, og jeg troer derfor, at den ærede Minister ved ret dybt at overveie Sagen just har ladet sig lede paa Bilsfor, upaatvilelig hidrørende derafra, at han i Folketirken seer Andet, end